

- 3) ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir noliedzīga, vai Direktīvas 2001/42/EK 3. panta 2. un 3. punkts, lasot tos šīs pašas direktīvas preambulas 10. apsvēruma gaismā, saskaņā ar kuru “visiem plāniem un programmām, kam saskaņā ar Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvu 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu un savvaļas floras un faunas aizsardzību noteikta prasība veikt novērtējumu, un kuri var būtiski ietekmēt vidi, vienmēr būtu jāveic sistemātisks vides novērtējums”, ir interpretējami tādējādi, ka tie aizliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kas atbrīvo no automātiskas un obligātas stratēģiskā vides novērtējuma procedūras piemērošanas visus jaunu vai paplašināmu pilsētas zonu, kur iedarbībai pakļauto zonu platība ir līdz 40 hektāriem, attīstības projektus, vai tādu pilsētas zonu pārbūves vai attīstības projektus, kas atrodas esošu pilsētas zonu teritorijā un kur iedarbībai pakļauto zonu platība ir līdz 10 hektāriem, lai gan, ņemot vērā to iespējamo ietekmi uz teritorijām, tiem jau ir ticis uzskatīts par nepieciešamu veikt ietekmes novērtējumu saskaņā ar Direktīvas 92/43/EEK 6. un 7. pantu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. jūnija Direktīva 2001/42/EK par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 197, 30. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 18. augustā iesniedza Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungārija) – Signum Alfa Sped Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Lieta C-446/15)

(2015/C 381/18)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pamatlietas puses

Prasītāja: Signum Alfa Sped Kft.

Atbildētājs: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2006/112⁽¹⁾ noteikumi par PVN atskaitīšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka nodokļu iestāde var pieprasīt nodokļu maksātājam, kurš vēlas īstenot savas tiesības atskaitīt PVN, pārbaudīt, lai nodokļu iestāde finanšu darījumu neklasificētu kā fiktīvu, vai rēķina par pakalpojumiem, par kuriem tas vēlas īstenot tiesības uz atskaitīšanu, izrakstītājam ir nepieciešamie personiskie un materiālie resursi attiecīgā pakalpojuma sniegšanai gan brīdī, kad pakalpojumi tiek sniegti, gan tad, kad tiek izrakstīts rēķins, un vai viņš ir izpildījis saistības attiecībā uz PVN deklarēšanu un samaksu, vai arī, ka viņam papildus rēķinam ir citi ar finanšu darījumu saistītie dokumenti, kuriem nav procesuāli trūkumi? Vai var pieprasīt, lai rēķina izrakstītājs būtu veicis saimniecisko darbību bez pārkāpumiem ne tikai tiesiskā darījuma, kas ir tiesību uz PVN atskaitīšanu pamats, brīdī, bet arī brīdī, kad tiek veikta nodokļu pārbaude?

- 2) Gadījumā, ja nodokļu iestāde, ņemot vērā pirmajā jautājumā aprakstītos apstākļus, nolemj, ka, lai gan finanšu darījums ir noticis, rēķina saturs nav uzskatāms par ticamu, jo darījums nav noticis starp rēķinā minētajām personām, vai, ņemot vērā faktu, ka vispārējs princips nosaka, ka pierādīšanas pienākums ir nodokļu iestādei, tai ir pienākums arī pārliecināties par to, kuras personas ir veikušas tiesisko darījumu šādā gadījumā un kura persona ir izrakstījusi rēķinu, vai arī nodokļu iestāde nodokļu maksātājam var atteikt tiesības uz atskaitīšanu, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem par iepriekš minētajiem faktiskajiem apstākļiem, ja nav informācijas vai apstākļu, kuros būtu norāde uz trešo personu vai tās lomu, bet tikai, balstoties uz to, ko šajā ziņā ir atzinusi pati nodokļu iestāde?
- 3) Vai Direktīvas 2006/112 noteikumi par PVN atskaitīšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nozīmē, ka nodokļu iestāde, pat ja tā neapstrīd, ka rēķinā iekļautais finanšu darījums ir noticis un ka rēķins atbilst likumā noteiktajām procesuālajām prasībām, var atteikties atskaitīt PVN, neveicot pienācīgu pārbaudi – principā pamatojot savu lēmumu uz objektīvu atbildību – pamatojoties uz to, ka, tā kā finanšu darījums nenotika starp rēķinā norādītajām pusēm, rēķina satura ticamības trūkums pats par sevi liedz veikt pienācīgu pārbaudi, vai arī šādos apstākļos nodokļu iestādei, kura atsaka tiesības uz atskaitīšanu, ir arī jāpierāda, ka nodokļu maksātājs, kurš vēlas īstenot tiesības uz atskaitīšanu, zina par uzņēmuma, ar kuru tam ir līgumtiesiskas attiecības, prettiesisko rīcību, kas, atkarībā no apstākļiem, norāda uz izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, vai pat ir piedalījies prettiesiskajā rīcībā?
- 4) Ja uz iepriekšējo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, vai Direktīvas 2006/112 noteikumiem un nodokļu neitralitātes, tiesiskās noteiktības un samērīguma principiem, kas noteikti Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā, atbilst tas, ka šis tiesiskais regulējums ir jāinterpretē tādējādi, ka rēķina saņēmēja pienācīga pārbaude var tikt veikta tikai tad, ja var tikt pierādīts, ka starp pusēm ir sniegts pakalpojums, proti, ja finanšu darījums starp pusēm ir noticis rēķinā aprakstītajā veidā, un ir pieļautas tikai cita veida kļūdas, piemēram, procesuālas kļūdas, it īpaši, ņemot vērā, ka valsts nodokļu regulējumā ir noteikumi par rēķiniem, kuros ir procesuālas kļūdas, un rēķiniem, kas ir izrakstīti, nepastāvot finanšu darījumam?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 20. augustā iesniedza Consiglio di Stato (Itālija) – Regione autonoma della Sardegna/Comune di Portoscuso

(Lieta C-449/15)

(2015/C 381/19)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītājs: Regione autonoma della Sardegna

Atbildētāja: Comune di Portoscuso